

DENISE WILLIAMS

Nasıl
Flört
Edilmez

Çeviren
Kübra Demir

*Eşime. Alfabeyi tekrar düzenleyebilecek olsam
baş harflerimizi yan yana getirirdim.*

Bir

Sağına soluna bakıp da arkadaşlarının gözlerini başka yerlere diktiğini görünce, dördüncü sıradaki öğrencinin yüzündeki kendini beğenmiş ifade kayboldu. Sorum havada asılı kalmıştı. “Bilmiyorum,” diye mırıldandı.

Gerekli okumayı yapmadığı gibi bir de derste mesajlaştığını herkesin içinde yüzüne vurmak için dayanılmaz bir istek duydum. İlgisiz öğrenciler genelde beni bu denli rahatsız etmezdi ancak uzun bir dönem olmuştu ve bu sınıftan gına gelmişti. Birkaç sıra arkasındaki öğrencilerinden biri bir çips paketini buruşturdu ve duvardaki saat ilerlemeyi sürdürdü. Saatin tik-takları aniden bir anıyı gün yüzüne çıkarsa da bunu bir kenara ittim.

Şimdi olmaz.

Pahalı görünen ayakkabıları gözüme takıldı. Tekne ayakkabıları. Ekoseli şortu, polo yaka tişörtü ve özenle yapılmış saçlarına ittiği güneş gözlüğüyle uyumluydu. Adından emin olmak için listeme bakmam gerekiyordu ama Quinton, Quenton ya da en az bunlar kadar gösterişli bir şeydi. Ofisime geçince adına bakmayı yapılacaklar listeme eklemeye karar verdim.

“Şimdiye dek çeşitli teoriler inceledik. Hadi bize sosyal öğrenme teorisinin sosyal medya iletişimine nasıl uygulanabileceğini açıkla.” Modern Amerikalı üniversite öğrencilerine duyduğum

güveni tazeleyecek bir şey söyleyeceğini, *herhangi bir katkıda bulunacağını* umdum.

Bunun yerine Quinton ya da Quenton arkasına yaslanarak tekrarladı, “Bilmiyorum, Dr. Turner. Ee... birçok yolu var çünkü... ee... şey, sosyal iletişim olduğundan.” Sanki verdiği cevap beni tatmin etmeliymiş gibi bir elinde kalemi, bakışlarını “notlarına” –yani önünde bomboş duran kâğıda – çevirdi.

Doğru düzgün sallamaya bile tenezzül etmemişti. Hadi ama, adamım.

Bol hırkamın kolunu çekiştirirken bir yandan da tüm amfiye hitap etmek için geriye çekildim.

“Eşleşin ve partnerinizle birlikte bu geleneksel öğrenme teorilerini sosyal medyaya nasıl uygulayabileceğimizin üç farklı yolunu tartışın.” Öğrenciler yer değiştirirken sandalyeler gıcırdadı ve sesler yükseldi.

Aslında bir öğrenciyi sırf dış görünüşüne bakarak bu kadar sert yargılamamam gerektiğini biliyordum. Tekne ayakkabılarından hoşlanması ve pastel renkli tişörtleri onun zihinsel yetkinliğini etkileyen şeyler değildi sonuçta. Quinton ya da Quenton final sınavından A olarak beni şaşırtabilir veya saç jölesinin ışıltısı kadar gözalıcı bir şekilde başarısız olabilirdi.

Bunu biliyordum ama aptal ayakkabıları yüzünden ona hâlâ sinir oluyordum.

Dersin ardından koridora çıktığımda bölüm başkanım Joe bana el salladı. “Naya, biraz zamanın var mı?”

Gıcırdayan merdivenlerden, üstünde “Eğitim Bölümü” yazan eski püskü ve yıpranmış bir tabelanın bizi karşıladığı bölüm katımıza çıktık. Benim uzmanlığım olan matematik eğitimi, küçük bir alanı İngilizce ve sosyal bilimler eğitim bölümleriyle paylaşıyordu. Temel Bilimler’in geri kalanı ise üst katın su hasarı yüzünden kullanılmaz hâlde olmayan yarısını kullanıyordu.

1917’de inşa edilen yapıyı en iyi tarif edebilecek ifade köhneydi. Solmuş ve yer yer dökülen boyalarla eskimiş halılar, kuru-

mun öğrencileri gitgide işletme ve mühendislik alanlarına hazırlamaya odaklanmasıyla yok olan fonumuza uygun bir metafor oluşturuyordu.

Loş merdivenlerden koridora çıktığımızda bölüm sekreterimizin sesi peşimizden geldi. "Hayır, siz kampüs çocuk bakım merkezine ulaşmaya çalışıyorsunuz. Burası Eğitim Bölümü... Oraya bağlıyorum."

Bir hafta içerisinde aynı soruyu kaç kez yanıtladığını merak ettim. Kıdemli bir profesör olan Dr. Anita Kline erken çocukluk döneminde matematiksel gelişim ve çevrimiçi teknolojiler alanlarında ulusal bir liderdi. Benimse İngilizce öğrenenlerin matematik eğitimi üzerine yaptığım çalışmam çığır açıcı olarak nitelendirilmişti ancak kampüsün çoğunluğu binamızın bir köşesine sakladığımız bir çift salıncağımız olduğunu düşünüyordu. Kampüsün eğitim bilimlerinde yaptığımız ileri teknoloji çalışmalarını ciddiye almasını istiyorsak yeniden yapılanmayı ciddi ciddi düşünmeliydik.

Sertçe çekerek Joe'nun kapısını kapatmaya çalıştım ama hiç faydası yoktu.

Joe omzunun üstünden seslenerek, "Nemden ahşabı şişti. Boshuna uğraşma," dedi.

Eskimiş, vinil döşemeli turuncu koltuğa otururken *ileri teknoloji* kısmına ulaşmamıza hâlâ biraz yolumuz var diye geçirdim içimden. "Neler oluyor?"

Kahve ve eski kitapların o tanıdık kokusu yumuşacık bir bataniye gibi etrafımı sardı. Hepimizin alanı sıkış tepiş olsa da en karmakarışık olanı Joe'nunki idi.

"Bu yaz üzerinde çalışacağın bir şeyler var mı?"

"Elbette; birkaç taslak ve sunulacak hibe teklifleri var, bir de güz dönemi için şu yeni derse çalışmam gerekiyor." *Artı, kendimi meşgul edebilmek için ne bulursam.* "Neden?"

Koltuğunda geriye yaslanırken başını salladı ve bir kabulle nişle omuzlarını silkti. "Yeni rektör beni geriyor ve söylentilere

göre kesinti yapmayı planlıyormuş. Kim bilir departmanımız bundan nasıl etkilenecek.”

Altı ayın ardından, Thurmond Üniversitesi hâlâ yüz yirmi yıllık eksenini etrafında dönüyor ve yeni rektörümüz Archibald “Flip” Lewis’a alışmaya çalışıyordu. Sık sık “yenilikçi” olarak tanımlanan rektör, değişime küçük bir çocuğun öğle uykusuna verdiği tepkiyi veren bir kampüs için zorlu bir imtihandı.

“Eğitimi gerçekten dağıtırlar mı? Öğretmenler daimi bir ihtiyaç.”

Neşesizce gülümsedi. “Her şeyin tartışmaya açık olduğu havasını sezdim.”

Altı yıldır elimden geldiğince çok şey yayımlamak ve öğretme kabiliyetimi geliştirmek için yorulmak bilmeden didinin durmuştum. İyi olduğum şey buydu. Bu iş benim sırtımı yasladığım duvardı ve önümüzdeki güz döneminde kadro alacaktım. Şimdi ise bölümümün kesintiye gitme ihtimali karşısında kafamı toparlamakta zorlanıyordum.

TÜ’de işe girdiğimde, kadro alma sürecini büyükbabama garanti bir iş için yedi yıl süren bir deneme olarak açıklamıştım. Kel kafasını iki yana sallamış ve dört yıl üniversite, beş yıl da lisansüstü eğitimini sırf işimi garantileyeyim diye yedi yıl daha kendimi ispatlamak için aldığımı bana tekrar onaylatmıştı.

“*Mija, no tiene sentido!*” demişti. Annemin olduğu tarafa attığım bir bakış bana ne dediğini çevirmeye yetmişti. *Kızım, bu çok saçma!* Asla İspanyolca öğrenememiştim o nedenle annem iletişim kurmamıza yardımcı oluyordu. Büyürken onu ne zaman görsem bana, “*Estas aprendiendo?*” diye sorardı. *Öğreniyor musun?*

“Sen ailemizden doktora alan ilk kişisin ve seninle çok gurur duyuyorum ama bu işin deneme süresi bitince bana haber ver, tamam mı? Kutlama yaparız.”

Saatler uzadığında, süreç sanki hiç bitmeyecekmiş gibi geldiğinde ya da sahtekâr sendromu baş gösterdiğinde bu konuşmayı aklıma getirirdim. Matematik sevgimi eğitime olan ilgimle

birleştirmeye karar verdiğimde, ne üzerine çalışacağım fikrini aslında bana büyükbabam vermişti. Anadili İspanyolca olduğu için çocukken öğretmenlerinin onun zeki olmadığını varsaydığını söylemişti. Ona bir şeyler öğretmek için hiç doğru düzgün çabalamadıklarını düşünüyordu. Öğretmenleri, tüm çocuklara matematiği sevmeleri için yardımcı olabilmeleri adına hazırlamak hususunda nasıl bir etkim olabileceğini merak etmiştim.

Büyükbabam birkaç yıldır Alzheimer'ın son evrelerindeydi ancak yine de bir gün ziyaretine giderek ona başardığımı, deneme sürecini atlattığımı söylemeye can atıyordum. Yaptığım işin, tüm çocukların aslında zeki olduklarını fark etmelerine yardımcı olacağını söyleyecektim. Artık yalnızca İspanyolca'yı rahatça konuşabiliyordu, yani söylemem gerekenleri tam olarak nasıl ifade edeceğimi çözmem gerekeceğinin farkındaydım. Joe'nun endişeyle kırıışmış alnı ve kapımıza dayanmış belirsizlik, bu şansı bulabilecek miyim diye merak etmeme sebep oldu.

"Programımızı kapatırlarsa bize ne olacak?"

"Değişir. Fakülte kılavuzuna göre bir bölüm kapandığında kadrolu olanları işten çıkarma hakları var. Bazılarımızı genel öğretmenlik dersleri ya da başka bölümlerin giriş derslerini vermemiz için tutabilirler ama fazladan araştırmaya ayrılacak yeterli fon olacağından şüpheliyim." Daha da çökmek mümkünse, Joe aynen bunu yapmıştı. Yüz ifadesi aklımdan geçen her şeyi dışa vuruyordu. "Kadrolu olmayanlar..."

Demek işimi kaybetmesem bile, her günümü orada olmak istemeyen Quinton ya da Quentonlara öğretmenlik yaparak geçirecektim. *Almayayım, teşekkürler.* Sözlerini sindirirken bir süre Joe'yla sessizce oturduk. Tüm zorluklara göğüs germiş, sonunda bitiş çizgisine yaklaşmışım ancak şimdi ufukta bu yıkıcı darbemin karaltısı belirmişti.

"Hazırlıklı ol, Nay. Seni kaybetmek beni kahreder ama hazırlıksız yakalanmanı da istemem, tamam mı?"

"Anladım, Joe." Masanın karşısına baktım. "Başka bir şey var mı?"

“Evet.” Eliyle çenesini ovuştururken ağzını bir kenara doğru büzdü. “Geçen gün Davis’i gördüm. Sanırım kampüse geri dönmüş. Onunla konuştun mu?”

Sanki bahsettiğimiz adam köşede saklanıyormuş gibi omzumu üstünden içgüdüsel bir bakış attım. “Hayır.”

Joe kararsız görünüyordu. Davis’le olanların boyutunu bilseydi sormasına gerek bile olmazdı. “Bilmek isteyeceğini düşündüm.”

“Elbette. Gözümü açık tutarım, patron.”

Koridorun sonundaki ofisime girince içimi rahatlatan bir *klik* sesiyle kapımı kapattım ve masama yaslanarak derin bir nefes aldım. Joe’nun sözleri kafamın içinde tekrar tekrar yankılanırken düşüncelerim âdeta birbiriyle yarışıyor ve midem düğümlenmişti.

Bilgisayarımı açtıktan sonra, yeni bir işe alımla ilgili haber var mı diye Davis’in adını aradım. Ne zaman nerede olacağını bulabilirsem, karşılaşmaktan kaçınmak için planlarımı değiştirebilir, yeni bir düzen kurabilir, ofisimde saklanabilirdim. Bunları daha önce de yapmıştım.

İmleci arama sonuçlarından birinin üzerinde gezdirdim. Başlıkta, “TÜ Profesörü Seçkin Duncan Ödülünü Kazandı” yazıyordu ve makaleye Davis’in kocaman bir gülümsemeye cam heykelciği kabul ettiği bir fotoğraf da eklenmişti.

Törene onunla katılmış, düşük yakası boncuk işlemeli, sırtı açık, siyah bir elbise giymiştim. Davis, daracık ve seksi bir şeyler giymemi istediğini söyleyerek elbiseyi kendisi seçmiş ve diğer erkeklerin beni istediklerini ama benim ona ait olduğumu bilme-yi nasıl sevdiğini eklemişti.

“*Seninle hava atmak istiyorum, sevgilim.*”

Normalde giydiklerimden daha dar ve açık bir elbiseydi. Koyu renkli kumaş tüm kıvrımlarımı sarıyor ve sırt dekoltesi popomun hemen üstünde bitiyordu. Sonuçta akşamın çoğunu vücudumu gizleyebilmek için elimden geleni yaparak geçirmiş-tim. Yine de bu onu mutlu etmişti ve ben de tam olarak bunu

yapmaya kararlıydım çünkü iyi bir ruh hâlindeyken ne kadar muhteşem olabildiğini biliyordum.

Kendi rahatsızlığıma rağmen Davis'i tamamen keyifli ve eğlenceli gördüğümde rahatlamıştım. Ödüllerin verilmesinin ardından düzenlenen gala boyunca bana sarılmış ve alnımı öpmüştü. O gece otelin dev yatağında seviştiğimizde nazik davranmıştı. *"Bu benim için büyük bir olay, Naya. Devasa. Senin de buralara gelmene yardım edeceğim."* İçten görünüyordu. Ben de içten olduğuna inanmıştım.

Anıdan sıyrıldım, linke tıklamadım. Bunun yerine yakın zamanda TÜ ile birlikte anıldığı bir sonuç var mı diye sayfayı hızla taradım ama hiçbir şey bulamadım. *Buraya dönerek ne halt ettiğini sanıyorsun?*

Ofisime göz gezdirdim. Son altı yıldır bu odada tek başıma çok zaman geçirmiştim. Parmaklarımın altındaki klavye, sabahları perdenin arasından sızarak odaya dağılan ışık ve gece geç saatlerde çatırdayan bu eski bina benim için çocukluk evim kadar tanıdıktı. İşim zahmetli olabiliyordu, evet ama mesele sadece bu değildi. Küçük ofisimdeyken kontrol bendeydi. Bu dört duvarın bütün dünyam olmasına izin vermiştim ve onlarsız kim olacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

İki

Chicago ufuklarında güneş batmıştı ve en iyi arkadaşımın akşam yemeği için hazırladığı makarnanın fesleğen ve sarımsak kokusu hâlâ hafifçe duyuluyordu. Joe'nun olası kesintiler ve Davis hakkında patlattığı bombayla o lanet tekne ayakkabıları üzerinde kafa yorarken Aaron ile Felicia'nın mutfak masasında oturuyordum.

"Bu akşam neyin var, Nay?" Felicia en büyük çocuklarını yatırmak üzere yukarı çıktığında Aaron birasından bir yudum aldı.

Aklım başka yerdeydi, eski dostumun göğsüne diktiğim bakışlarımı aniden yukarı çevirdim.

"Gözlerini yukarıda tut, seni sapık." İyice açtığı parmaklarıyla gövdesini sakladı. "Uzun zamandır hayatında hiç hareket yok biliyorum ama bu durum beni nesneleştirmenin bahanesi olamaz."

"Özür dilerim ama Felicia paylaşmayı umursamaz."

"Biliyorum. Karım üçlüye ancak üçüncü sen olursan razı olur." Abartılı bir şekilde bütün vücudunu titretti ve ben de bir peçeteyi buruşturarak ona attım.

Aaron'la üniversitenin ilk yılında tanışmış, yavan ve beceriksizce birbirine yapıştırdığımız dudaklarımızla sonlanan, acı verecek denli tuhaf bir randevuya çıkmıştık. Tüm bunlar en yakın arkadaşıma çıkma teklifi etmeden önceydi ve onlara onayımı

vermiş ancak arkadaşımı fazla bir şey beklememesi konusunda uyarmıştım. En sonunda evlenmiş, üç de çocuk yapmışlardı. “Tam bir götsün.”

“Beni seviyorsun. Ama ciddiyim, bu akşam kafan neden bu kadar dağınk?”

Quinton ya da Quenton hakkında onlarla şakalaşmıştım. Bir lise öğretmeni olarak Aaron benimle öğrenci hikâyeleri paylaşmayı ve benim hikâyelerimi dinlemeyi severdi. “Hâlâ bugünkü çocuk yüzünden sinirlerim bozuk.”

Aaron maddeleri listelerken tek tek parmaklarını kaldırdı, sesi ciddileşmişti. “Ukala, kendini beğenmiş, saygısız ve polo yaka tişört giyiyor. Tanıdık geldi mi?”

İstemsizce sol bileğime dokundum. “Ondan değil.”

Sınıftan çıktığımdan beri o anı diğer düşüncelerimin arasında sızıyordu. Çıkmaya başladıktan birkaç ay sonra Davis’in beni öğretmenlik yaparken görmek istemesi üzerine oldukça heyecanlanmıştım – işime ilgi gösteriyordu ve benden daha deneyimli bir profesör olarak bana taktik verebilirdi. Onu etkileyeceğini umduğum biçimde enerjik davranıyor ve öğrencilerimle etkileşime giriyordum. Çok saftım. Ders bitince sınıfın ön kısmına geldi ve “Ne düşünüyorsun?” diye sorduğumda suratı ifadesizdi.

Hemen cevap vermedi ama elimi tutup dudaklarına götürdü. Hareketleri yumuşak ama ses tonu çelik gibiydi. “Ön sıradaki erkek öğrenciyle flört ediyordun.”

“Etmiyordum. Asla öyle bir şey yapmam.” Elimi çekmeye çalıştım ama sıkıca kavradı.

“Gözlerimle gördüm.” Kolumu arkamdan büküp sertçe ahşap kürsüye çarpınca acıyla haykırdım. Yoldan geçen biri için bana sarılıyormuş gibi görünürdü ama çarpmanın verdiği acı kolumdan yukarıya doğru yayılıyordu. “Kendini resmen çocuğun kucağına attın.” Yüzü benimkinin birkaç santim ötesindeydi. Bileğime daha fazla güç uygularken burnumun ucuna minik bir öpücük kondurdu. Daha sonra dudaklarını ağzıma indirerek altdudağımı ısırma, ardından da emmeye başladı.

“Canımı yakıyorsun ve hemen dışarıda insanlar var.”

Yalnızca saatin tik taklarının eşlik ettiği bir anlık yoğun sessizliğin ardından küçümsercesine güldü. “Ne oldu? Sana olan saygılarını yitireceklerinden mi korkuyorsun? İnan bana, hep bugünkü gibi davranıyorsan çoktan kaybetmişlerdir.” Kolumu bırakarak yanıma düşmesine izin verdi ve “İşten sonra görüşürüz,” diyerek hiçbir şey olmamış gibi yürüyüp gitti.

Ertesi gün gönderdiği çiçeklerin ve Felicia’ya buzda kaydığıma dair söylediğim yalanın anısını ve tiksintiyle ürpermeme bastırdım. Hepsini zihnimden uzaklaştırarak Aaron’ın sorusuna odaklandım. “O bir çocuk. Öğrencilerimi beraber olduğum adamlarla karşılaştırmam. Bu...” Midemden yükselen safrayı en iyi tanımlayabilecek ifadeyi aradım ve “Uygunsuz,” demekte karar kıldım.

Aaron omuzlarını silkti ve yeni bir bira almak için masadan kalktı. “Çocukla yatmak istediğini söylemiyorum. Yalnızca sana Davis’i anımsatmış olabileceğinden bahsediyorum.”

Felicia odaya daldı ve kocasının elindeki bira şişesini kaptı. “Ne kaçırdım?”

“Nay’in kendine güvenen insanlara karşı her zaman keskin tepkileri olduğundan bahsediyordum.”

“Kesinlikle. Ben hariç tabii. Bu kadar uzun süredir arkadaş olmamız bir mucize.”

Üçüncü sınıfta bana zorbalık eden bir kıza yumruk attığından beri en yakın arkadaşım olan Felicia her alanda benim tam zıddımdı. Ben çekingendim, o ise cüretkâr; benim tenim kökenimi belli etmiyordu, onun teniyse koyu ve pürüzsüzdü; ben korkaktım, o ise cesurdu. Gülümsemesi bulaşıcıydı ve ben de imalı bir sırıtışla karşılık verdim. Gerçi ikisi de yanılıyordu. Kendine güvenen insanlar beni rahatsız etmiyordu. Davis ukalaydı. Benden hoşnut olmadığında dudağının kıvrılış şekli ve benim o ifade karşısında sinmeyi öğrenişim – beni rahatsız eden şey ukalalıktı. Aaron devam edince başımı iki yana salladım ve görüntüleri kafamdan attım.

“Oldukça gerginsin, Nay. Her zaman öyleydin.” Aaron iki biranın kapağını açtı ve birini bana verdi. “Eminim ki şu çocuk bu kadar sinirini bozmazdı” –kaşlarını birkaç kez muzipçe oynattı– “gevşemene yardımcı olacak birini bulsaydın.”

“Cinsel hayatımla o çocuğun dersime hazırlanması arasında hiçbir bağlantı yok.” Bu doğrudu, ayrıca uzun zamandır sekse karşı pek bir ilgim yoktu. Son ilişkimin ardından bedenimle bağlantım kopmuş gibi gelmiş ve iyi hissettiren hiçbir şeye güvenim kalmamıştı. Birkaç ay önce Felicia beni haftada birkaç kez onunla birlikte yoga yapmaya ikna etmiş ve sonunda bedenimle biraz olsun bir uyum yakalamıştım. Zihnim birilerine güvenme konusunda isteksiz olsa da bedenimin seksi özlediği ortaya çıkmıştı.

Felicia karşımdaki sandalyeye yerleşerek masanın üzerinden eğildi. “Belki biraz rahatlayabilirsin. Belki kendini biraz daha akışına bırakabilirsin. Uzun zaman oldu, kızım.”

Hayatıma devam edeyim diye beni yüreklendirmeye çalıştıkları için arkadaşlarımı suçlayamazdım. Üç yıl oluyordu ve bildikleri kadarıyla yoluma devam etmiştim. Konuyu geçiştirdim.

“Benim hiç *akışına bıraktığımı* gördünüz mü?” Felicia’ya tek kaşımı kaldırarak sııttım. “Üstelik birileriyle *öylece* yatamam. Eczaneden aspirin ve sakızla beraber bir de adam satın alınıyor sonuçta. O kadar da kolay değil.”

Felicia’yla kocası bakıştı. “Çekicisin ve büyük bir şehirde yaşıyorsun; yani *gerçekten* o kadar kolay. Seninle ben birlikte olurum ama aşkımın tamamı kocama ve onun etkileyici...”

Durdurmak için ellerimi kaldırdım. “Yalvarırım cümleli birtirme.”

Felicia omuzlarını silkti ve tatlı tatlı gülümsedi.

Aaron birasından bir yudum daha aldı. “Bunun aklına girmesine izin verme, Nay ama birbirimizi tanımıyor olsaydık ve seni sokakta görseydim oldukça çekici biri olduğumu düşünürdüm. Biriyle yatmak istiyorsan, biriyle yatabilirsin.”

Sözlerinden utanarak Felicia’ya döndüm. “Böyle düşünmesine aldırıyor musun?”

Felicia beni baştan ayağa süzdü. "Popon on dokuz yaşında-ki bir kızınki gibi... Dürüst olalım, Aaron haklı." Kocasıyla çak yapmak için elini kaldırdı.

Gözlerimi kısarak Aaron'a dik dik baktım.

Bana acıklı bir bakış attı ve ifademi görmezden geldi. "Evlendim diye ölmedim ya. Sözlerimin arkasındayım. Kendini hazır hissediyorsan neden bir denemiyorsun?"

"Sırf ekranı sağa kaydırıldı diye barda bulduğum rasgele bir adamla seks yapmak istemiyorum. Bir bağımız olsun istiyorum." Daha önce hiç âşık olduğum, gerçekten âşık olduğum biriyle yatığımı sanmıyordum. Aramızdakilerin gerçek olduğunu hissettiğim biriyle sevişmek nasıl olurdu, hiçbir fikrim yoktu. *Siktir, çok uzun zaman oldu. Nasıl yapılacağını doğru düzgün hatırlıyor muyum ki?* Konuşmanın ortalarında bir yerlerde bu fikre tamamen karşı olduğumu unutuvermiştim.

"Seni antrenörüme ayarlamayı teklif etmiştim. Wes tatlıdır," diye araya girdi Felicia.

"O zaten biriyle birlikte değil miydi?" diye sordu Aaron.

"Detaylar," dedi Felicia geçiştirir gibi elini sallarken. "Nay, listene bir yabancıyla seks yapmayı da ekliyorum."

"Ne listesi?"

"Hayatını geri kazanma yolunda yapacaklarının listesi."

Aaron gülerken tezgâhtan bir kalemle not kâğıdı aldı.

"Seks yapmak hayatını geri kazanmakla aynı şey değil. Hem bu listeye ne zaman başladınız?" diye sordum.

"Üç saniye kadar önce ve ikisini aynı anda deneyebilirsin." Felicia, Aaron'a yazmaya başlamasını söyledi. Aaron boş bir sayfanın başına *Nay'in Yapılacaklar Listesi: 1. Bir yabancıyla seks yapmak* yazdı.

"Seni tanıyorum. Tam bir liste insanısın. Başka?" Bana bakarken gözleri parlıyordu.

Kâğıda doğru atıldım ama Aaron hızla geri çekti. "Hayatım gayet yolunda. Listeye ihtiyacım yok." *Elimde kalan tek şeyin işlem olması ve onu da kaybetmek üzere olma ihtimalim dışında tabii.*

İkisi yeniden baktı. "Nay, sadece bizimle takılıyorsun. Sö-

zümüzü dinle." Aaron kâğıdı düzeltti. "Sekse doğru basamakları yavaş yavaş tırmanman gerekebilir gerçi. Onu listenin altlarına kaydırıyorum."

Uyum sağlamaya karar vererek gözlerimi devirdim. "Pekâlâ, monoton yaşantımdan sıyrılabilirim. 'Yeni şeyler dene'ye ne dersiniz?" *Belki köşe başında açılan yeni Küba restoranını deneyebilir ya da bir kitap kulübüne katılabilirim.*

Bunu yazdı. "Flört et. Bir adamın sana içki almasına izin ver."

"Kulağa bir erkeği nasıl kafesleyebileceğine dair ellilerden kalma bir elkitabı gibi geliyor."

"Bir erkeği kafeslemene gerek yok, yakalasan yeter." Felicia konuşurken bir yandan da hırkalı takımımı süzüyordu. "Ayrıca biraz daha yaşına uygun bir şeyler giymeyi de düşünebilirsin."

"Kıyafetlerimin nesi var?" Mürdüm rengi bol üstümle bej pantolonuma göz attım.

"Bir şeyleri yok ama içlerinde hiç rahat görünmüyorsun, üstelik bunların senin bedeninde olmalarına imkân yok."

Açık ya da üzerime oturan kıyafetler giymekten kaçınıyordum. Şekilsiz kazaklar ve bir iki beden büyük pantolonlar giydiniz mi iş arkadaşlarınız sizi sürtük olmakla suçlamazdı. *Tabii eski sevgiliniz çoktan herkese öyle olduğunuzu söylemediyse.*

Aaron kargacık burgacık yazdığı listeyi okudu. "Bu iyi. Bingo oynamaya gider gibi giyinmeyi bırak. Ayrıca 'toplum içinde sarhoş ol' ve 'utanç verici bir şey yap' maddelerini de ekliyorum."

"Neden?" Yakınlarda bir öğrenci ya da meslektaşımın olup olmadığını veya ne düşüneceklerini asla bilemediğimden nadi-ren toplum içinde içerdim.

"Ağırıklı olarak, senin salakça bir şey yaptığına dair bir hikâye dinlemek istediğimden." Aaron masanın karşısından oyuncu, kardeşçe bir bakış attı. "Hem birkaç içkiden sonra daha eğlenceli oluyorsun."

Eğlenceli olmayı özledim sayılır.

Aaron zafer kazanmışçasına listeyi havaya kaldırdı. "Bunu alarak bütün maddeleri yapmayı kabul etmiş oluyorsun."

“Evet, tamam,” dedim ve kâğıdı almak için uzandım. “Bunların hepsi bir adamla yatmak için. Hayatımda bundan fazlası olsun istiyorum.” *Üstelik denemeye girişmeden önce internette nasıl flört edileceğini araştırmam gerek.*

Felicia elime vurarak beni savuşturdu. “Listeye ekleme yapmaya devam et. Ama bunun çoğunlukla bir şaka olduğunu da unutma – ortalıkta deli gibi koşturman ve rasgele biriyle yatman gerekmiyor.”

Maddeleri okurken acaba bu işe yarayabilir mi diye merak ettim. Listenin altlarına inerken zihnimde eklemeler yapıyordum:

Kendi hakkını savun

Risk al

Başkasının sana orgazm yaşatmasına izin ver

Tekrar bir adama güven

“Tamam, her neyse. Neler yapabileceğime bir bakacağım.” Güldüm ve telefonumla listenin bir fotoğrafını çektim. “Düzeni değiştiren yeni rektörümüzle işler biraz yoğun şu aralar. Ona odaklanmam gerek. Yatmak için bir adam aramaya ya da *hayatımı geri kazanmaya* zaman ayırmayacağım.”

“İş ve aşk birbirinden tamamen ayrı olmak zorunda değil.” Aaron parmaklarıyla masada tempo tutarken yüzüne sinsî bir sırıtış yayıldı ve karısıyla bir kez daha baktılar. “Yarın akşam ne yapıyorsun?”

“Hiçbir şey. Neden?”

“Çantana birkaç kondom at. Biz de bir bebek bakıcısı ayarlar ve seni bara götürürüz.” Aaron ayaklanıp masadaki boş şişeleri topladı.

“Saçmalıyorsun. Bunların hiçbirini gerçekten yapmayacağım. Üstelik salı akşamı kim dışarı çıkar ki?”

“Görünüşe göre yaşlı evli çiftler ve kendini toplumdan soyutlamış olanlar,” dedi Felicia. “Hem daha az kalabalık olur ve böylece yavaş yavaş alışırken nefes alacak alan da bulabilirsin.”

Aaron elindeki şişeleri tezgâha koydu ve geri dönüp masaya yaslandı. “Nay, Davis’le ayrıldıktan sonra değiştin. Hâlâ sensin ama sanki sesin kısılmış gibi.” Hafifçe omzuma vurdu. “Sesinin tekrar yükseldiğini görmeyi çok isteriz.”

Çıkan en yüksek ses Davis’inki olsun diye sesimi kısımış – çünkü işlerin öyle olmasını seviyordu– hatta neler olduğunu çözeceklerini bildiğimden Felicia ve Aaron’la bile arama bir duvar örmüştüm. Ayrıldıktan sonra uzun süre kendimi sorgulamış, Davis’in düşüncelerimi dile getirmem hakkında dediklerinde haklı olup olmadığını merak etmişim.

Kimi kandırıyorum ki? Hâlâ kendimi sorguluyorum. Listeye tekrar göz attım ve maddeleri bir kez daha okurken merakım uyanırdı. *Ya olursa?*

Aaron omzunun üstünden konuştu. “Birkaç içki içeriz; merak etme çok çılgınca bir şey olmaz.”

Belki de hafta içi bir akşam içki içmek, artık sabahları uyanmam gereken bir işimin olmadığı zamanlar için iyi bir pratik olur.

Felicia bana sinsice sırıtıyordu. “Fakat bir yabancıнын ne zaman belirivereceğini asla bilemezsin.”

Üç

Spur'deki kalabalığı yarararak ilerledim. Aaron'ın turistik bir yer olan Loop'u seçmesine şaşırmıştım. Popüler mekân salı gecesinde bile tıklım tıklımdı ama yine de arkadaşlarımı beklerken barda oturabileceğim tek yeri kapabilmiştim.

“Sana ne verebilirim?” Genç barmenin bakışları benden kollarını havaya savurarak arkadaşlarıyla birlikte birkaç kez “Ooleyy!” diye bağırarak, memeleri kıyafetinden fıskırmış hoppa sarısına kaydı.

Onun yanında ben Mary Poppins'e, daha doğrusu Mary Poppins'in daha muhafazakâr giyinmiş hâline benziyordum. Gardırobumun derinliklerinden bulup çıkardığım elbisenin yakasını ortaya çıkarmak için hırkamın düğmelerini açtım. Bedenime daha iyi oturan kıyafetler giyme maddesini gözden geçirirken barmene baktım. Yirmili yaşlara has, daha-önümde-kötü-kararlar-alacağım-on-yıl-var tarzında pejmürde bir tatlılığı vardı. *Denemekten zarar gelmez...*

İçkimle bana doğru gelirken öne eğildim, kollarımla memelerimi sıkıştırdım ve flörtleşme üzerine okuduğum makalelerde önerildiği gibi gülümsedim. Kendi kendime ufak bir cesaret konuşması yaptım. *Listendeki bu maddeye tik atacaksın.*

Yirmiliyaşlar kredi kartımı aldı ve cin toniğimi bırakırken

üçte birini döktü ama ne özür diledi ne de bana baktı. O “oolayy” kızlarını izlerken ben ise yüzüme yapışmış gülümsememle aptal gibi kalakaldım.

Çuvalladık.

Derin bir nefes alarak kollarımı gevşettim. Felicia olsa yeni bir içki isterdi ama ben dökülen alkölü peçeteyle sildim ve bardağımdan bir yudum aldım. Özellikle de beni tamamen görmezden gelmişken kendime dikkat çekmeye değmezdi ve oturduğum yerden o nasıl-yapılır makalelerine bir kez daha uyacak kadar acınası durumda değildim. Yenilgimi kabullenerek tekrar hırkamin düğmelerini ilikledim ve Felicia’yla Aaron’ı görebilmek için etrafıma bakındım. *Bu berbat bir fikirdi.*

Ben kendi aşağılanmama odaklanmışken yanımda oturan kadının ortadan kaybolmuştu. Onun taburesine yerleşen adamı gözümün ucuyla görünce içkimi genzime kaçırdım ve öksürdüm. Dik bir duruş, atletik bir yapı ve polo yaka bir tişört. Nabzım hızlandı ve kaslarım gerildi. Çıkış yollarını araştırdım ve bardan kaçabileceğim açık bir yol bulduğumdan emin oldum.

O değil. O değil.

Bakışlarımı tekrar bara çevirdim ama bir anının kısa bir anlığına buz kesmeme neden olmayacağı kadar hızlı davranamamıştım. Çıkmaya başladıktan birkaç ay sonra bir gece Davis’in arkadaşlarıyla birlikte buna benzer bir barda otururken onun *New Yorker*’dan alıntılacağı bir hikâyede yaptığı hatayı düzeltmiştim. O anda şakaya vurmuştu ama eve dönerken sessizdi ve sıkıca bastıracağı dudakları ince bir çizgi hâlini almıştı. Daireme girdiğimizde kolumun üst tarafını sıkıca kavramış, acıyla haykırmamı göz ardı etmişti.

“Bunu bir daha yapma.” İtirazlarıma rağmen parmaklarını etime bastırmaya devam ederken sesi sakin, ılımlı ve alçak bir tondaydı. “İnsanlar senin zeki ya da ilginç olduğunu düşünmeyecek. Yalnızca bana saygı duymadığını düşünmelerine yol açacaksın.”

Kollarımı bırakıp hiçbir şey olmamış gibi uzun adımlarla ya-

tak odama girerken arkasından fal taşı gibi açılmış gözlerimle bakakalmıştım. O gece beni öpmüş ve yalnızca stresli olduğunu söyleyerek özür dilemişti. Şimdi geriye dönüp baktığımda erkeklerin saldırganlaşmasının normal olmadığını biliyordum ama bana vurmadığını ve onu utandırdığımı düşünerek durumu bir mantık çerçevesine oturtmuştum. Yalnızca düşündüğümden daha hassastı. Fakat o andan itibaren konuşmadan önce kendimi sorgulamış, iki yıllık ilişkimiz boyunca onun tepkilerine gitgide daha fazla uyum sağlamaya çabalamıştım.

Anıdan sıyrılırken kolumdaki yuvarlak, ufak morlukların olduğu yeri dalgın dalgın ovaladım; geçmeleri iki haftayı bulmuştu.

Onu arayıp durmayı kesmem gerek.

Bunu mantıken biliyordum ama mesaj her zaman beynime ulaşmıyordu. Tekrar Felicia ve Aaron'a bakınarak gözlerimi kapağına çevirdim, daima sağladıkları dikkat dağıtıcı etkiyi sabırsızlıkla bekliyordum. Onlar etraftayken genelde zihnimden uzaklaşabiliyordum.

Sinirlerimi yatıştırmak için içkimden koca bir yudum içmeden önce yavaş bir nefes aldım. Bir içki daha için barmene işaret etmeye çalıştım. Sanki dikkatini barın öbür ucuna geçmiş çekici kızlardan ayırmasına neden olarak onu sinir etmişim gibi sıkılmış bir ifadeyle bana bakınca kötü hissettim. Gözümün ucuyla yanımdaki yabancıların da kadını ve arkadaşlarını izlediğini fark ettim.

Elbette onları izleyecek.

Aaron'dan gelen aramayla telefonum titreşti. Hoparlörden kulağımı dolduran arka plan seslerini duydum.

"Trafığe mi takıldınız?"

"Selam. Annem hastaneye kaldırılmış – eve gidiyorum."

"Aman Tanrım. Ne olmuş? İyi mi?" Aaron'ın annesi tanıdığım en sağlıklı kadındı. Altmışlarındaydı ama maraton koşardı ve spinning dersleri veriyordu.

Daha fazla spor yapmaya başlamam lazım. Bunu da listeye ekleyelim.

“Şey sırasında olmuş... İı... Spor yaparken.”

“Koşarken mi düşmüş?”

“Şey, hayır.”

Garip bir biçimde ketum davranıyordu. Barmene aynısından bir tane daha istediğimi işaret ederken ne olduğunu bir kez daha sordum.

Aaron iç çekti. “Bu gece gözlem altında tutmak istiyorlar ve kız kardeşim çok endişelenmiş. Görünüşe göre yeni dersi esnasında düşmüş ve bacağını incitip kafasını epey kötü çarpmış.”

“Spinning dersinde mi?”

“Hayır.”

“Ne dersi o zaman?”

Homurdanarak, “Direk dansı,” dedi.

“Annen direk dansı yaparken yaralandığı için mi hastaneye kaldırıldı?” Yanımdaki adam başını kaldırarak bana doğru baktı ama ben Aaron’a odaklı kalmaya çalıştım. Gülmek istemiyordum –Tanrı aşkına, kadın hastaneye kaldırılmıştı– ama Bayan Daniels’ın direkte dönerken uzun gri saçlarının ahenkle uçtuğu görüntüyü zihnimden atamıyordum.

“Üzgünüm, Aar. Annene sevgilerimi ilet.”

“Teşekkürler. Bana dersten bahsetmek isterse diye korkuyorum.”

Yüzüme bir sırıtışın yayılmasına izin verdim. “Müzikleri hazzır et o zaman.”

“Senden nefret ediyorum.”

“Felicia geliyor ama, değil mi?”

“Bildiğim kadarıyla öyle. Yakında orada olur.”

Telefonu kapatınca galerimden listenin resmini açtım. Bunları yapamazdım. Barmenle olan acınası flörtleşme denememin nasıl gittiğine bir bakın. Beni sadece görmezden gelmemişi, beni pahalı içkimi önüme dökerken görmezden gelmişti. Bu garip etkileşimden bir yabancıyla seks yapmaya geçtiğimi hayal bile edemiyorum. Lanet olsun, ya da herhangi biriyle. Aaron’ın sözlerini anımsayarak tekrar hırkamın düğmesiyle oynamaya koyuldum.

Hâlâ sensin ama sanki sesin kısılmış gibi. Dudağımın kenarını ısır-
dım ve yanımdaki yabancıya bir kez daha baktım. Barmen gibi
o da bana dikkatini vermiyordu. Bu genelde beni rahatlatan bir
şeydir. Erkekler beni görmezlerse zarar da veremezler. Yine de
ona bir kez daha beğeniyle bakınca bir parçam yanımda oturan
geniş göğüslü ve çene hattı keskin yabancıyı beni fark etmesini,
istememesini ve dokunmasını istemişti. Çok uzun zaman olmuştu
ve karnımdaki heyecan kıpırtısını hissedince ona bir kez daha
baktım.

İçkisini yudumluyordu ve tam da flörtöz bir selamlama gi-
rişiminde bulunsam mı diye kendimle içsel bir tartışmanın or-
tasındayken ansızın göz göze geldik. İyice bakınca, duruşu Da-
vis'inkinden farklıydı; o kadar kasıntı değildi ve saç rengi koyu
sarıdan çok kestane rengine yakındı. Gözlerimiz buluşunca ba-
caklarımın arasında bir enerji dalgası oluştu ve "ooleyy" kızla-
rından gürültülü bir tezahürat yükseldi.

"Bunun amacı ne şimdi?" diye sordu sarışını ve arkadaşlarını
işaret ederek.

"Hiçbir fikrim yok." Bakışlarımı barmene bakınmak için ayır-
madan ve sonra da telefonuma çevirmeden önce gülümsemesine
karşılık verdim. Listenin fotoğrafı hâlâ ekrandaydı.

"İlginç," dedi dalgın bir sesle.

"Ne ilginç?" İçkimden bir yudum aldım ve hırkamin düğme-
sini tekrar açtım. *Yapacağım. Bir kez daha deneyeceğim.*

Başını yana eğdi ve tartışmaya açık bir Avusturalya aksanıyla
konuşmaya başladı. "Coşkuyla bağırarak dişileri doğal ortamlar-
ında gözlemlemek."

Taklidi kötüydü, gerçekten kötü ama yine de güldüm.

"Yüksek sesli, törensel çiftleşme çağrısının nasıl da sürünün
geri kalanını liderlerini taklit etmeye davet ettiğine bir bakın."
Aksanı bırakarak ekledi, "İyi bir belgesel olabilir, değil mi?"

"Hı... Şahayane!"

En az onunki kadar kötü aksan teşebbüsüm karşısında etki-
lenmiş görünüyordu.

“Ben Jake.” Devam etmeden önce tekrar bana baktı, “Ve sen de?..”

Tokalaşmak için eline uzandım. *Yüzük yok. Yüzük izi de yok.* Gerçek adımlı söylemek içimden geçti ama “Naya” yaygın bir isim değildi o yüzden bunun yerine ikinci adımlı söyledim. *İhtiyatı elden bırakmamak gerek.*

“Michelle.”

Felicia geliyor mu diye yine girişe doğru baktım.

“Michelle,” diye tekrarladı. Sesi alçak olsa da boğuk değildi. “Seni buraya hangi rüzgâr attı?” Jake vücudunu bana doğru çevirdi ve “ooleyy” kızlarının artan sesinde kendini duyurabilmek için öne eğildi.

“Ee, iş gezisi.” Neden yalan söylediğim konusunda emin değildim ama buranın yabancı olduğu düşünmesi daha güvenli geldi. “Bir arkadaşımı bekliyorum ama gecikti. Eminim birazdan uçarak kapıdan girecektir.”

Sırtarak, “Kolları çok yorulacak,” dedi.

Yüzümü buruşturarak başımı iki yana salladım. “Çok kötüydü.”

Eliyle çenesini ovuştururken tekrar kıkırdadı. “Kötü şakalar benim olayım.” Duraksadı ve sorusuna başlamadan önce tepki ölçtü, “Acıma gülüşü bile mi yok?”

“Vicdanım rahat etmez.” Gülümsedim, içkimin son yudumunu içtim ve hırkamin omuzlarını düşürdüm. İkinci cin toniğimi hızlı bitirmiştim ve üstünde fazla düşünmeden gülümsemeye başladım. “Peki ya sen? İş mi eğlence mi?”

“Eğlence diyebiliriz.”

Yanaklarım kızardı ama barın loş ışığında bunu fark etmeyeceğinden emindim. Zihnimde davetsizce zincirini koparan görüntülerin suçunu aç karna içtiğim cin toniğe attım. Yanımdaki adamla yaptığım kısacık konuşmanın ardından bile beynim Cinemax’ın gece kuşağına yaraşır şeyler ortaya döküyordu. *Şu kuraklık döneminden bir an önce çıkmam lazım.*

Tok sesi de hiç yardımcı olmuyordu. “Bir arkadaşımın düğü-

nü için geldim. Belki araya biraz da iş sıkıştırabilirim. Bilirsin işte tek seyahatle iki kuş.”

Telefonum titredi.

FELICIA: Beni öldüreceksin! Hem Miles hem Ari hastalandı.

Kusmuk partisi tam kapıdan çıkarken beni yakaladı.

“Kusura bakma, arkadaşım yazıyor,” dedim mesaja cevap verirken.

NAYA: Kusmuk mu yoksa hastalık mı yakaladı?

FELICIA: İkisi de. Sanki Şeytan filmindeki kız benzin istasyonundan suşi yemiş gibi. Bunu bakıcıya bırakamam ve Aaron da annesinin yanına gitmek zorunda.

Jake beni süzerek, “Her şey yolunda mı?” diye sordu.

Bakışlarıyla buluşarak, “Arkadaşımın ikiz oğulları hastalanmış, o da bana durumu ayrıntılarıyla betimliyor,” dedim. “Sanırım gelemeyecek.”

“Çok kötü olmuş.” Bardağından bir yudum alarak barın üzerindeki televizyona baktı.

FELICIA: Çok üzgünüm, Turner.

NAYA: Yardım etmemi ister misin?

FELICIA: Uzak dur. Ayakkabılarına kusmuk bulaşmasını istemem. Gerçi ayakkabılarını gördüm. Bu bir gelişme olabilir.

NAYA: Daha yeniler. Bir şeye ihtiyacın olursa haber ver.

Gözlerini dikmiş beyzbol izleyen Jake’e baktım ve ağızma bir buz parçası atmak için bardağımı kaldırdım. Kıtırdatarak yerken duraksadım. Bir parçam Felicia’nın beni listeme sadık kalmaya zorlamasını umuyordu. “Sanırım gitme zamanım geldi.”

Bana doğru dönerken dizi benimkine çarptı. Bakışları bir an için göğsümün hemen üstündeki açıktaki kalmış tenime indi

ve sonra geri çıktı. Rencide olmam gerekirdi ama beni görmesi hoşuma gitmişti. "Her zaman için kalabilir ve yalnız bir adama eşlik edebilirsin."

Bedenim heyecanla hareketlenmiş, her yanıma sıcaklık yayılmaya başlamıştı. Muhtemelen aç karna o kadar hızlı iki içki yuvarlamak bir hataydı ve adam da ona eşlik etmek isteyip istemeyeceğimi soruyordu. *Bu bir şifre mi?*

Benim tuhaf sessizliğim karşısında Jake biraz geri çekildi. "Çok mu bayağı oldu? Üzgünüm."

"Hayır. Yani... evet, bayağıydı," dedim yeniden tabureme yerleşirken. "Ama bu kötü bir şey değil."

Barmene işaret etti sonra da başını bana doğru eğdi. "Bir tane daha?"

"Neden olmasın?"

"Hanımefendiye bir tane daha," diye ekledi dikkati dağınık barmene.

Jake'in dudaklarının kenarları kıvrılınca minicik gamzeleri ve ağzının kenarındaki gülme çizgileri ortaya çıktı. Barın gürültüsünde onu duyabilmemi kolaylaştırmak için biraz daha yaklaştı ve barmen bu kez içkimi bırakırken yalnızca kenardan birazcık sıçrattı.

Birinin bana içki ısmarlamasına izin vermek.

"Bu tamam," dedim fısıltıyla.

"Tamam mı?" derken başını eğdi. "Ah, hesabı ben hallederim. Ama... gitmen mi gerekiyor?"

"Hayır, üzgünüm. Saçma bir şey."

"Saçma şeyleri severim."

"Ama çok saçma," diye üsteledim ve bir yudum içtim.

"Çok saçmayı da severim," derken açık renk gözlerinde parıltılar dans ediyordu. "Hadi ama. Sana en iyi bayat esprimi yaptım demin. Ancak böylesi adil olur."

"En iyi arkadaşlarım hayatımı nasıl geri kazanırsın temalı bir yönergeye ihtiyacım olduğunu düşünüyor. Bana bir yapılacaklar listesi oluşturdular." *Tanrım, ona neden bunları anlatıyorum ki?*

“Ve sen de listeden bir şeyi tamamladın?”

“Evet,” diye itiraf ettim ve göz temasından kaçınmak için tekrar içkimi yudumladım.

“Neydi?”

“Birinin bana içki ısmarlamasına izin vermek.”

“Bir işe yaradığıma sevindim.” Dudakları yukarı kıvrıldı. “Listende başka neler var?”

“Genelde ev kuşuyumdur. Tüm maddeler benim biraz daha sorumsuz davranmamı sağlamakla ilgili.” *Tüm bu bilgileri seri katil çıkabilecek bir yabancıya vermek gibi.*

Kraliyet mavisi tişörtü, uzanıp dokunmak istediğim göğüs kaslarını ve düz karnını sarıyordu. Barda duran bardak altlıklarından biriyle oynuyor ve omzumun üzerinden kadın topluluğunu gözlüyordu. Her ne kadar bekârlığa veda partisi vermek için salı gecesi garip bir tercih olsa da asıl özümüz olan sarışın, bir duvak ve sahte elmaslarla bezeli, minicik, pembe plastik penislerle kaplı bir taş takmıştı ve birileri flaş kullanarak fotoğraf çektiğinde ıslık ıslık parladılar. *Bunu almak Amazon’daki önerilenlerini nasıl etkilemiştir acaba?*

“Diğer maddeler için de yardımcı olabilirim.”

Benimle karanlık bir köşe bulmak ister misin? Kafamın içindeki cesur sese gülümsedim ve barın altında dizimi sallamaya başladım.

“Geceni işgal etmeyeyim.” Telefonuma baktım ve içimden inledim. Saat daha ancak sekiz olmuştu. Normalde pijamalarımı giymiş olurum.

“Kendim için istiyorum. Bu sabah geldiğimden beri düğün hazırlığı işleriyle uğraşıp duruyorum ve arkadaşımın müstakbel karısı da şuradakiyle hemen hemen aynı davranıyor.” Sarışını işaret etti. “Biraz ara vermek ve bir yetişkinle zaman geçirmek iyi gelebilir.”

“Benim de aslında onlardan biri olmadığımı nereden biliyorsun?”

“İyi dedin. Sanırım bilmiyorum.” Jake’in kotunun diz bölgesi

yeniden etek ucumun hemen altındaki çıplak tenime sürtündü. Temas erotik geldi ve yeni bir sıcaklık dalgası vücuduma yayıldı. Kafasını benimkine yaklaştırdı. “Kaç tane erotik tacın var?”

Parmaklarımla saydım. “Teknik olarak dört ama birini kraliyeyle düğünü için ödünç vermiştim ve henüz geri alamadım.”

“Şansımı denemek isteyebilirim.” İçkisini kaldırdı. “Ne dersin?”

Hadi ama, kızım. Sesin çıksın.

Bardağımı onun şişesiyle tokuşturdum. “Sadece bir şartım var.”

“Söyle bakalım.”

“İş ve soyadı gibi gerçek yaşamlarımıza ait detaylardan uzak durabilir miyiz?” Kulağa deli gibi geldiğimin farkındayım ama yıllardır süregelen kendimi koruma alışkanlığını öyle pat diye bırakamıyordum, ayrıca bir yabancıнын kişisel bilgilerinizi öğrenmesinin ne kadar çabuk kötü yöne sapabileceğini de biliyordum.

Dolgun dudakları eğleniyormuş gibi bir gülümsemeyle kıvrıldı. Bu ışıktaki gözlerinin tam rengini seçmek zordu. Soluktu, belki mavi ya da yeşildi ama tamamen büyüleyici olduğu kesindi. “Elbette... yalnızca Jake ve Michelle. Sonny ile Cher gibi.”

Sonraki sorusu beni hazırlıksız yakaladı. “En sevdiğin atıştırmalık ne?”

“Yani, yemeyi sevdiğim şey mi?” Bir yudum daha aldım ve çakırkeyiflik sınırını aştığımı fark ettim.

Gözlerini kıstı. “Argoda ‘atıştırmalık’ ne demek olabilir ki?” Devam etmeden önce bir elini kaldırdı. “Dur, cevap verme. Uygun hiçbir şey gelmiyor akla.”

İçki biraz kafamı dağıttığından tekrar listeyi düşündüm. *Flört et.* “Bazen uygun olmak çok abartılıyor.” Gözlerimi kaçırdım ama yüzüne attığım hızlı bir bakışla suratındaki şaşkın ifadeyi yakaladım.

“Bildığım iyi oldu,” diye fısıldadı dudaklarına götürmeden önce şişeye doğru gülümseyerek.

Utancımı saklamak için hızla, “Dondurma severim,” dedim.

“Ben de dondurma severim,” Jake barmene hesabı istediğine dair bir işaret yaptı. “Burada kalabilir ya da dondurma aramaya çıkabiliriz?” Telefonunu çıkardı ve yakınlardaki mekânları aramaya başladı. “Buradan pek de uzak olmayan bir yer varmış.”

Bir yabancıyla takılmanın tehlikelerini düşündüm ama bölge iyice aydınlatılmış ve kalabalıktı. *İhtiyacım olursa biber gazım da var*. Bir süredir Felicia’nın gittiği kick boks derslerine katılmayı düşünüyordum. Dışarıda tek başımayken hep savunmasız hissediyor ve bu durumdan hoşlanmıyordum.

Jake cüzdanını arka cebine yerleştirirken ben de durmuş, onun kollarıyla sarmalanmayı, kucaklamasıyla güvende hissetmeyi hayal ediyordum. Bu düşünceler eşit oranda harika ve ür-kütücüydü.

“Hadi gidelim.” Tabureden inerken elbisemin etek kısmı bacağıma üstüne çıktı ve bakışları çıplak bacaklarımda gezindi. Bakışları neden o kadar yoğun geldiğinden emin değilim ama öyle hissettirmişti.

“Ooleyy” kızlarından biri Jake’e yaklaştı ve barın öbür köşesindeki, tişörtüne lolipoplar bantlanmış müstakbel gelini işaret etti. “En yakın arkadaşımın bekârlığa veda gezisindeyiz – tamamen çıldıracağımız beş gün!” Kadın ciyaklayarak sıırttı. Öğrencilerimin çoğu gibi giyinmişti; daracık kot ve meme uçları dışında her şeyi ortaya serecek denli düşük yakalı, şeker pembesi bir üst. “Bir dolara sakso?” dedi tatlı bir sesle.

Kadın kolunu yakalayıp memelerini ona bastırırken Jake kaşlarını çattı. Jake’ten en az on beş yaş küçük olduğunu tahmin ediyordum ve Jake düşük dekoltesine gözlerini dikmekten kaçınıyordu.

Tekrar arkadaşını işaret etti. “Lütfen? Utangaç olduğu için kendisi sormuyor ama çok tatlısın!”

Jake kendisiyle “ooleyy” kızı arasına mesafe koymaya çalışarak bana yanaşınca ona acıdım ve öne çıkıp kıza arkadan yak-

laştım. “Tatlım,” dedim parmaklarımı Jake’inkilere dolarken. Eli şaşırtıcı bir biçimde sıcaktı ve hemen parmaklarımı kavrayarak bedenime beklenmedik bir heyecan dalgası yolladı. “Gitmemiz gerekiyor. Sabaha randevun vardı ya.”

Genç kadın beni ilk kez fark ediyormuş gibi görünse de tutusunu gevşetmedi.

Kahretsin, arsız çıktı.

“Proktolog randevun,” diye gitmesini sağlamayı umarak ekledim.

Kadın, bilmediği bir komut duymuş yavru köpeği andırıyordu.

“Kronik basurun için.”

Kadın kıkırdadı. “Şey, unut gitsin!”

Jake bakakalmıştı, ifadesi şaşkınlık ve eğlenme arasında gidip geliyordu. En sonunda pembe elçi bekârlar sürüsüne geri dönerken Jake güldü ve beni çıkışa yönlendirdi. “Ferrari’min detaylı bakım randevusu falan olduğunu söyleyemez miydin?” Kapıdan geçerken hâlâ elimi tutuyordu ve ılık akşama adım attığımızda kıkırtılar arkamızda kaldı.

“Proktoloğun ne olduğunu bildiğinden emin değilim.”

Cadde boyunca mağaza vitrinleri ve restoranlar sıralanmış, kafelerin kapıları küçük beyaz ışıklarla süslenmişti.

“Ama basur mu?” Başını iki yana salladı. “Güzel bir kadının benim... arka tarafımdan bahsetmesi hakkında ne düşüneceğimi bilemiyorum.”

Güzel?

“Tekrar içeri girip durumu düzeltmemi ister misin?” Ellerimizi ayırarak bara doğru döndüm.

“Hayır!” Uzun parmaklarını gevşekçe bileğime sardı ve elini çekmeden önce hafifçe sıktı.

Çok kısa bir an için irkildim. Fark etmiş gibi durmuyordu ve derin bir nefes aldıktan sonra bana tekrar dokunmasını ister gibiydim.

Elleri vücudumun diğer yerlerinde nasıl bir his bırakır acaba?

Kalabalık kaldırımlarda küçük gruplar hâlinde ilerleyen insanların olduğu caddede yürürken üç parmağımla selam verdim. “Gecenin geri kalanı boyunca bağırsaklarından ya da buna benzer herhangi bir konudan bahsetmeyeceğime dair şerefim üzerine söz veriyorum.”

Bu saatten sonra beni flörtleşme üzerine altı ciltlik bir antoloji bile kurtaramaz.

“Teşekkür ederim.”

“Ama sana öyle asılmaları gururunu okşamış olmalı.”

“Çok genç ve çok... gürültülülerdi.” Başıyla dondurmacıyı işaret etti ve o tarafa yürüdük.

“Arkadaşımın nişanlısı ve onun çevresi sayesinde genç ve gürültülü kadınlardan payıma düşeni aldım. Üstelik sen benimle dondurma yemeyi kabul ettin, yani gururum zaten oldukça okşanmıştı.”

“Arkadaşların genç mi?”

“Thomas benden birkaç yaş büyük, kırkına yakın. Madison... önümüzdeki baharda üniversiteden mezun olacak.”

“Kaç yaşında?”

“Yirmi bir.” Başını salladı. “Dediğim gibi, oradaki kadın var ya? Teşekkürler ama almayayım.”

Cinin verdiği çakırkeyiflik bana kendimi rahat ve şapşal hissettiren büyümlü bir pelerin gibiydi ama sarhoş edip sakarlaştırmamıştı. Sessizliği bozmaya yetecek cesaretim vardı. “Ne yani, bana daha büyük ve sessiz kadınlardan hoşlandığını mı söylüyorsun? Seksi örgü hırkalar ve varis çorapları giyen beyaz saçlı kütüphaneciler gibi mi?” Kendi hırkamı çantamın üzerine asarken utançla sindim.

“Öyle bir tanıdığın var mı?” Göz kamaştırıcı bir şekilde gülümsedi. “Şşş!” dediklerinde aklım başımdan gidiyor.”

Büyüdüğüm yerin kütüphanesinde gönüllü çalışan doksan yaşındaki kambur Bayan Haley’yi deri korse ve kırbaçla gözümde canlandırınca yükselen kahkaham karşısında yanımızdan geçen gençler dönüp bize tuhaf tuhaf baktı.

“Üstüne bir de zincirli gözlük?” Jake eliyle kendini yelpazelemeye başladı.

Camında neon renkli bir dondurma külâhı olan küçük dükkânın vitrinine yaklaşırken kahkahalarla gülüyordum. Kılıfının yanında durmuş gitarını tıngırdatan oduncu gömleklî genç bir adamın olduğu kalabalık köşeden müzik sesi geliyordu.

Tatlı, yemiş kokusu ve dondurma dükkânının habercisi serin hava etrafımı sararken Jake benim için kapıyı açık tuttu. Kenarları alüminyum kaplanmış ucuz muşambalı masaları ve köşede duran müzik kutusuyla içeriye retro havası hâkimdi. Sıra vardı ve ikimiz de tezgâhı inceliyorduk. “Ne alacaksın?” diye sordu.

Her zaman sade alırdım ama o anda bu çok basit, çok sıkıcı, çok... sade geldi. Seçeneklerden bazılarını okudum. Balkabaklı *stracciatella*.^{*} Köpek dondurması.^{**} Limonlu narlı buzlaş.

“Emin değilim...” Seçenekleri gözden geçirmeye devam ederken vücudundan yayılan ısıdan ne kadar hoşlandığımı göz ardı etmeye çalıştım.

Sırada ilerlerken gözlerini vitrinden ayırmıyordu. “Sanırım ben kivi-çilek mocha alacağım, bilirsin işte, Avustralyalı filmi yapımcısı kökenlerime ithafen.”

“Kulağa iğrenç geliyor,” diye fısıldarken çalışanların beni duymadığını umuyordum çünkü o aroma spesiyal olarak işaretlenmişti. “Hem kivi daha çok Yeni Zelanda’nın olayı değil mi?”^{***}

Donakaldım. Düşünmeden yanışını düzeltmiştim.

“Kütüphaneye gittiğim bir sonraki seferde bunu araştırmam gerekecek.” Gülümsedi ve fazla üstünde durmadı.

Pekâlâ, beklediğim tepki bu değildi.

“Bu gece riske giriyorsun demek, öyle mi? Hadi birbirimizin dondurmalarını seçelim. Gözlerini kapa,” diyerek beni tatlı tatlı ikna etmeye çalıştı.

* Çikolata parçacıklı bir İtalyan dondurması türü. -çn

** Fıstık ezmesi ve domuz pastırmalı bir dondurma türü. -çn

*** İngilizcede “kiwi” kelimesi meyve olan “kiwi”nin yanı sıra, Yeni Zelandalı insanlar için de kullanılır. -çn

Gözlerimi yummadan önce gergin bir bakış attım.

“Bir ila dört arasında bir sayı ve A ila... F arasında bir harf seç,” diye talimat verdi bütün ciddiyetiyle.

“İki ve... D.”

“Tamam, gözlerini açabilirsin.” Dirseğime dokununca parmaklarının kısıcık teması tatlı bir karıncalanmaya yol açtı. “Dört kutu var ve kutuların içindeki her aroma için bir harf atadım. Şimdi ne yiyeceğini biliyorum.”

“Peki ne yiyeceğim?”

“Sürpriz. Şimdi sen de beni yap.” Cevap vermeme beklemeden gözlerini kapadı.

Freudyen dil sürçmesi?

Onun gözleri kapalıyken benimkilerin arsızca üzerinde gezinmesine izin verdim. Dışarıda zaman geçirmiş gibi yanmıştı. Parmakları uzundu ve tırnakları bakımlı ama fazla manikürlü değildi. O parmakların içime nasıl girebileceğini hayal edince karnımda bir kıpırtı oldu. *Aman Tanrım, hem sarhoş hem azgımsın.*

“Beni terk mi ettin?” diye gergince sordu.

Birdenbire başımı kaldırdım. “Bir ila dört arası, sonra da bir renk söyle. Kutulara renk atayacağım.”

“Pekâlâ, dört ve... mavi.” Gözlerini açtı.

Sıranın en önüne geçtik ve önce Jake benim için büyük bir top *dulce de leche** sipariş etti.

Kulağa harika geliyordu. Ben de öne çıktım ve maviyi seçtiği için memnuniyetle onun kivi-çilek mocha aromalı siparişini verdim.

Dondurmacının arka kapısından çıkarak üstümüzdeki minik beyaz ışıkların mekâna büyümlü bir hava kattığı verandada bir masa aramaya koyulduk. Davis’in orada olmadığından emin olmak için kalabalığı taramaya başladım. Ortamı her zaman kontrol ederdim.

“Bunu olabilecek en iyi anlamda soruyorum, Jake ama biraz inek bir tipsin, değil mi?”

* Süt karameli. -çn

“Nasıl bildin?” Kâsesindeki çikolata parçacıklı, fosforlu yeşil dondurmaya bakıyordu.

“Şu sayılar ve harfler konusunda epey heyecanlanmış gibiydin.” Kâsemden yanından akmak üzere olan ufak bir dondurma damlasını yaladım ve yürürken inledim. Kaldırımın ortasına çöküp oracıkta eriyebilirdim.

Sırtışı genişledi. “O kadar güzel demek, ha? Soruna gelince, değişir. İnek tiplerden hoşlanır mısın?”

Köşedeki ufak masalardan birine oturduk. “Kesinlikle,” dedim ve burnumun üstündeki hayali gözlüğümü ittirdim. “Ama daha önemlisi, dondurmanı beğendin mi?”

Jake şüpheyle kâsesine baktıktan sonra gözlerini bana çevirdi.

“Maviyi seçen sendin! Koyduğun kurallara uymak zorundaydım.”

Kaşığına minicik bir parça aldı ve tadına baktığında bütün yüzü ekşidi. “Önce basur şimdi de bu. Benden pek hoşlanmıyorsun, değil mi?” Kâsesini bana doğru ittirdi. “Denemek ister misin?”

Yeni favori dondurmamdan bir lokma daha aldım. “Hayatta olmaz ama benimkini paylaşabiliriz. Gerçi uyarmamış olmaya-
yım; ağzında küçük tatlı bir orgazm yaratıyor, yalnızca soğuk hâli.” Donakaldım, yanaklarım yanıyordu. Elimi ağzımın üstüne kapattım. *Az önce orgazmdan bahsettim... ağzında... hem de toplum içinde.*

Antolojiyi unut gitsin. Umutsuz vakayım ben.

Kısa bir an ağzı açık kaldı, yalnızca gözlerini kırıştıyordu. “Daha önce hiç soğuşunu deneyimlemedim,” dedi yavaşça kâsemden küçük bir kaşık almadan önce. “Ama vay canına, haklıymışsın, bu çok güzel.” Bakışlarını sağa sola çevirdi. “Sistemi mi kandırdın? Bir çeşit dondurma dolandırıcısı mısın?”

Tekrar almasını işaret ederek kâsemi ona uzattım. “Hayır, sadece şansım yaver gitti. Ama bu şimdiye dek tattığım en güzel şey.”

Bakışları yüzümde dolaştı ve bir süre dudaklarımda oyalandı.

Onun tadını merak ediyorum.

Ağzımı peçeteyle saklama dürtüsünü bastırdım. "Son lokmayı ister misin?"

"Hayır, teşekkürler."

"Emin misin? Sana o aromayı seçtiğim için kötü hissediyorum."

Dirseklerini masaya dayayarak öne eğildi. "Senin tadını çıkararak yemeni izlemeyi tercih ederim."

"Öyle mi?" Çeneme damlamasını diye kaşığın altını yaladım sonra da yavaşça dudaklarımın arasına aldım.

Hareketlerimi dikkatle izliyordu ve dilini altdudağında gezdirince nabzımın bedenimin alt kısmında attığını duyumsadım. "Kesinlikle." Bakışları gözlerime dönmüştü.

Onun yoğun bakışlarından gerilince kaşığı tutuşum beceriksizleşti. Ağzımdaki kaşıkla oluşturduğum bütün o seksi karizma yok oluverdi. "Bana başka şeyler de yapmak ister misin?"

Gözleri kocaman açılınca kekeleyerek düzelttim.

"Benimle demek istemiştin! Yani, başka bir yere gitmek falan?" *İyi kurtardın.*

"Tabii. Senin şu listede dondurma yoksa daha yapılacak işlerin var demektir, öyle değil mi?" O, kâselerimizi toplarken ben de hayranlıkla kol kaslarına bakıyordum. "Nereye gitmek istersin?"

Omuzlarımdaki şeytanla melek birbiriyle tartışıyordu.

Kalabalık bir yere! Onu tanımaya devam et ve güvende ol.

Yalnız kalacağımız bir yere! Bir an önce pantolonundan kurtul!

"Gidip bir gece kulübü falan bulabiliriz belki?" Sesimin hissettiğimden daha özgüvenli çıktığını umdum. Son ses müzik ve balık istifi insanlarla dolu bir yer hiç bana göre değildi ama bağnaz görünmek de istemiyordum.

"İstiyorsan olur." Eliyle ensesini ovuşturdu. "Gerçi pek kulüp insanı değilim ama."

"Tanrı'ya şükür." İçim rahatlayarak gülümsedim.